

Hans Kusters, de eerste uitgever van Rowwen Hèze, vraagt mij al heel lang of ik de teksten van mijn liedjes voor wil lezen en op een cd wil zetten. Ik vond dit wat dubbelop, ze zijn tenslotte al gezongen. Sinds vorig jaar schrijf ik elke maand 'n column die ik voorlees in het Radio 1-programma *De Nieuws BV*. Ik bedacht dat het misschien wél zou werken als ik deze verhalen als uitgangspunt zou nemen en dan zou aanvullen met een aantal liedteksten die gevoelsmatig in het verlengde van de column liggen.

Rudy, manager van de band, vond het 'n goed plan en zei zonder verder na te denken: 'Zet er dan zoveel mogelijk liedjes uit onze eigen uitgeverij op.' Zo denken uitgevers en managers nu eenmaal. Er moet ook geld verdiend worden. Maar geen zorgen, ik heb bij de keuze mijn hart laten spreken.

Toen Patrick Kleuskens mij op een avond in de kroeg aansprak naar aanleiding van mijn column over John, en zei: 'Poels, je kunt best goed schrijven, maar je hoeft er van mij niet perse bij te zingen', wist ik het zeker: het boekje gaat er komen. Zestig jaar, zestig teksten. Naar eer en geweten geselecteerd, voorgelezen en vereeuwigd op twee cd's.

JACK

In 'n Venloos café vertel ik tegen de man die naast me zit dat ik gevraagd ben korte verhalen te schrijven om deze vervolgens op gezette tijden voor te lezen op Radio 1. Over cultuur in de breedste zin van het woord. Enige voorwaarde: het mag niet over de band gaan. 'Dan moet je over het frietei vertellen,' zegt Sef Derks die 'n tafel verderop meeluistert. 'Maar 'n frietei is toch eten?', werp ik tegen. 'Eten is toch ook cultuur,' zegt Sef. Ik kijk naar buiten en zie mezelf weer langs het oude postkantoor lopen. Ik ben onderweg naar de LEAO, naar mijn eerste dag op het voortgezet onderwijs. Ik probeer de nestwarmte van thuis te bewaren door m'n jas tot m'n kin dicht te ritsen. Ik sluit me aan bij 'n groep jongens die dezelfde richting uit lopen. De grootste van het stel is 'n Molukker. Hij stelt zich voor als Manolito. Terwijl hij met zijn felle ogen naar me kijkt, rolt er een onvervalste Venlose volzin uit zijn mond. 'Heej, dea is vur dich, ik lus 'm neet mier.' Ik krijg een bruine, ietwat uitgezakte bal in mijn handen gedrukt. Hij is heet en het bovenste stuk is er zojuist door Manolito afgebeten. In het midden steekt het topje van 'n hardgekookt ei net boven een groene smurrie uit. Het geheel wordt bij elkaar gehouden door 'n stevige bruine korst paneermeel. Ik neem 'n hap en dan is mijn enige gedachte: hoe kan iemand zoiets lekkers weggeven? Ik heb zojuist kennis gemaakt met het frietei. Een tot dan toe voor mij onbekend gerecht uit Venlo. Ik eet het tot de laatste kruimel op en sluit deze stad in mijn hart. Dat ik jaren later op straat van mijn pakje Samsom shag werd beroofd, in de middagpauze onder bedreiging

PROATE DE STAD SOEP VAN GISTER DE ALDE MERT

mijn boterhammen af moest geven en in de klas gericht met een luchtdrukpistool ben beschoten heeft aan deze weldadige herinnering nooit iets afgedaan. Ik ben de familie Schreurs, die deze lekkernij ooit heeft bedacht en bereid, voor eeuwig dankbaar. Het frietei was als een uitgestoken hand naar 'n schuwe jongen uit een klein dorp. Het was de aanzet tot het overwinnen van mijn angst voor de grote boze buitenwereld. Ik drink van mijn glas en neem nog 'n blokje kaas. De liefde gaat nog altijd door de maag en ik hou nog steeds van Venlo. Van de klank van de taal, het uitzicht over de Maas, de muzieksmaak van Bert hier achter de bar en van Manolito. Een stad met een warm kloppend hart in de vorm van een vers gebakken frietei.

Fanfare St. Cecilia

Fanfare St. Cecilia uit America is kampioen van Limburg geworden. Onze trompettist Smid belt mij het goede nieuws door. Ze hebben in Roermond aan 'n concours deelgenomen en zijn er met het hoogste aantal punten vandoor gegaan: 92,33. Aan z'n stem hoor ik dat dat heel veel is. Ik ben blij voor ze. Ik herinner me nog dat ze 45 jaar geleden wereldkampioen werden in Kerkrade. We gingen met 'n hele groep naar De Bondszaal om ze bij thuiskomst te onthalen en te feliciteren. Groot feest was het. Wereldkampioen in 'n dorp van ruim 2.000 inwoners, dat was wat! De fanfare was hier altijd aanwezig. Op vrolijke en verdrietige dagen. Loodzwaar met Allerheiligen op het kerkhof en polka's en marsen in de Bondszaal als er gefeest moest worden. De soundtrack van het leven in de Peel. Smid is ooit lid geweest, ver voordat hij bij

AMERICA DAT STUET
GEBROKEN VLEUGEL
FANFAAR
DE TOET

Rowwen Hèze kwam. Toen hij aangaf ermee te willen stoppen was dat nogal 'n ding hier in 't dorp. Het werd hem niet in dank afgenomen. Telkens als hij in de kroeg vertelde over dat moment, keek hij eerst angstvallig om zich heen of Jantje - café-eigenaar en prominent St. Ceacilia lid - het niet hoorde. De angst zat er goed in. Maar de tijd heelt alle wonden. Toen wij jaren later op Pinkpop onze eerste gouden cd uit handen van Jan Smeets overhandigd kregen was dat groot nieuws. Dat moest gevierd worden. We dronken met elkaar en met de mensen die met een enorm condoom - een ludieke actie om te waarschuwen tegen seksueel overdraagbare ziektes - op hun hoofd rondliepen. Al feestend werden wij terug gebracht naar America. Voor de stamkroeg zwaaiden de deuren van de bus sissend open. Daar stonden wij, vrolijk aangeschoten met 'n gouden cd in de hand en 'n groot latex reservoir op ons hoofd. Oog in oog met de Fanfare die een serenade voor ons speelde. De tijd heelt alle wonden. Ik kom Geert tegen die met een groot zwart koffer over straat sjouwt. Mijn hart maakt altijd een extra slag als ik 'n dorpsgenoot met 'n instrument zie. Geert vertelt dat ze gisteren de overwinning gevierd hebben. Zijn blaasbas heeft afgelopen nacht in het café gelogeed. Ik feliciteer hem. En met hem alle andere muzikanten. Met deze prijs en als dank voor al die andere mooie momenten die ze ons bezorgd hebben. Elk concert in de kerk, de ontroerende toespraak van de voorzitter, met carnaval in de optocht, voor al die keren dat de muziek klonk en het koper blonk.

Droomconcert

Er hangt 'n handgeschreven briefje aan de poort. Vanavond optreden van The Heavenly Gate Band. Drummer Phil Taylor en bassist Lemmy, beide van Motörhead, samen met Thé Lau, Glenn Frey en David Bowie spelen liedjes uit eigen repertoire. Kom op tijd, want vol is vol. In de verte hoor ik 'n band soundchecken. Het geluid klinkt als de start van 'n motorcross; hard en medogenloos. En net zo plotseling als het begon verdwijnt het weer. Een paar uur later later zit ik in een grazige wei met uitzicht op het podium. Warm licht gaat branden en de band trapt af. Ik herken het nummer meteen: *Ace Of Spades* van Motörhead. 'Stand up, this is Motörhead', schreeuwt Lemmy hoog op zijn cowboylaarzen. Iedereen gaat staan. Zitten kan vanaf nu niet meer. Zijn stem klinkt alsof hij vanmorgen nog heeft gegorgeld met steengruis. Ik denk terug aan onze gitaarroadie Buize Bartje, die mij ooit vertelde dat hij

DE NIEUW UMHOEG
ONTMOETEN
IK WER ALT
ROWWEN HEZE

vroeger op 'n bungalowpark hier in het dorp. Ik ga terug in de tijd, naar de dag waarop ze mij vertelt dat er in het park mensen waren die cowboyliedjes zongen. De volgende dag mag ik mee. We zitten in het zand bij het meer. Er worden gitaren uitgepakt en al gauw klinkt meerstemmige zang over het troebele water. Ik zweef 'n halve meter boven de grond. De jongste van het stel vraagt of ik ook muziek maak. Nee, het enige wat ik heb is een oude viersnarige banjo en daar kan ik alleen het intro van *Bonanza*, een tv-serie over cowboys, op spelen. 'Hier, probeer deze maar eens,' zegt ie. Ik krijg een gitaar in mijn handen gedrukt. Met trillende vingers speel ik het riffje dat ik mezelf heb aangeleerd. De jongen lacht minzaam. Die avond besluit ik om 'n gitaar te bestellen bij postorderbedrijf Keurkoop. Nog in de verpakking neem ik hem 'n paar dagen later mee en laat hem aan de bewuste jongen zien. Hij laat er z'n oog over glijden en zegt dat ik 'n heel slecht exemplaar heb gekocht. Ik heb er mijn vingers op stuk gespeeld. De vrouw in het café in Den Bosch aan wie ik de koffie betaal, vertelt dat de gouden platen van haar broer Mick zijn. 'Jij maakt toch ook muziek?,' vraagt ze. Zij stelt zich voor als Jony de Boer. Ik lach en vertel mijn verhaal over mijn eerste gitaar. Zij zegt dat zij met haar familie vroeger altijd 'n vaste standplaats hadden op het park. Vijftig jaar geleden hoorde ik haar daar de liedjes zingen waar ik nog steeds van hou. In een dorp waar niks gebeurde. Waar mensen uit de grote stad op vakantie kwamen en mooie muziek voor ons meenamen. Country nog wel.

1. Frietei 2. Proate 3. De stad 4. Soep van gister 5. De alde mert
6. Fanfare St. Ceacilia 7. America dat stiet 8. Gebroken vleugel 9. Fanfaar 10. De toet
11. Droomconcert 12. De neus umhoeg 13. Ontmoeten 14. Ik wer alt 15. Rowwen Hèze
16. Ted Nugent 17. Shane 18. Graceland 19. IJzere Thijs 20. Gries
21. Nieuwe CD 22. Helenaveen 23. Verder naar vroeger 24. 50 joar 25. Zilverstroat
26. Segway 27. Wanssumse wind 28. Lente in Limburg 29. Kameel van de Peel 30. Werme regen

1. Bier 2. Gebrouwe in Limburg 3. Van drinken krijg je dorst 4. Bestel mar 5. Als ik drink
6. Drie kneuzen op 'n rij 7. Goud 8. Seizoenen 9. Allemoal vur os 10. Klompendans
11. Het herdersleven 12. Vergeate 13. Berkenboom 14. Ballades & beer 15. Blieve loepe
16. John 17. De Peel in brand 18. Eveline 19. Twieje wurd 20. Vur altied is vurbeej
21. Grote stad 22. En dan is 't mar dom 23. Yippieayee 24. Water 25. Krokodillelearelaarze
26. Schuurtje 27. Kilomeaters 28. Troisfontaine 29. Stilte vannacht 30. Lied voor Limburg